Gs 1023

Mîsor,

Ännånne nya och mycket wackra

(Choritta Flunges unbete egen behagl. Melodie.)

Einköping, 1836.

Tryckt hos P. A. & E. Ströhberg.

Den förſta:

Gör du Gråda lilla om du will, &c

Den andra:

Den unga Rosina war dygdig och skön

flön, &c.

Och ödslig war hyddan och wintren war kall Och arbetet började tryta, Gif ja till min bön, sade Grefwen så skall Din armod i prakt sig förbyta.

För skön är din hand till så mödosamt gagn, Din kropp till så tarfliga kläder. Din fot är så späd, kom och åk i min wagn, han talte för wind och för wäder.

Ja böner och löften och eder och hot, Att långsamt sin lifstråd förstöra, Allt, allt stod den dygdige tappert emot, Men Grefwen war lärd att förföra.

Nå, Köna Rosina! så föll nu hans tal, Wäl mig att så dygdig dig finna; jag prófwat din heder, du äger mitt wal, med wigsel du blir min Grefwinna.

Din far war en Prestman, en Grefwe war min, Men kärleken den gör oß lika. En kyß Köna flicka, sitt nu ej och spinn: Din brudgum dig aldrig skall swika.

En ros på den dygdiges kinder rann opp, Hon såg på den guldsmidda herre; án nekade munnen men blicken gaf hopp, Ty flön war förföraren ty wärre.

O! strek han, min ängel nu, nu är du fást, Och tryckte en ring på deß finger, I morgon du hämtas med handbok och prest, när det uti bönklockan ringer.

Och flickan hon war både sorgsen och säll, En bäfwande glädje hon kände. Ja fick Gref Albert och, innan det blef qwäll, En brudstrud så dyrbar han sände.

När natten och stillheten började rå, Hon stängde

Lilla Lisa snart far dagen bort, Lifwet har blott en och den år kort, Fort som spår i strömmen — Och som bild i drömmen Hastar Menskan till en bättre Ort. :,:

Snälla Lisa når Gud skapte dig — Tänkte han helt wißt i nåd på mig För att dig mig gifwa Att min Maka blifwa Det skall bli så ljuft på lifwets stig. :,:

Och på resan till den stora Sal, Genom lifwets mörka sorgedal, Wille Skaparn ställa — Att oß göra sälla — Glädje i en trogen makas wal. :,:

I en warmer stuga skall wi bo — Lefwa med hwarann i frid och ro — Wi skall barnen låra Gud och kungen åra, Det skall bli så roligt må du tro. :,:

Sist wi följas åt till Himmelen — Råka far och mor på nytt igen, Blifwa åter unga — Börja åter sjunga Om den ewigt trogna kärleken. :,:

Hör du Flicka lilla om du will Hörer dig mitt hela hjerta till Jag är öm och trogen Och till kärlek mogen — Tycker om att wara häfd och gild. :,:

Minns du hur wi lekte alla dar, Smekade så ömt som mor och far, Redde ler med handen — Byggde hus i sanden — Ack hur lätt och lyckligt lifwet war. :,:

Men den ljufwa tiden snart förswann Jag fick lära tröska och du spann, Du gick wall i skogen Och jag körde plogen, Mera sällan sågo wi hwarann. :,:

Men når Sommar'n stod i silfwerglans, Och når Julen bjöd ihop till dans — Kunde wi få räkas — Rodna — le — och spräkas — Aldrig nånsin större nöje fans. :,:

Hwad jag tänker eller hwad jag gör Står mig samma glada flicka för, Ofta plär jag drömma — Att den hulda ömma — Lisa blir min Brud förr än jag dör. :,:

Så det warit har i många ärs Aldrig nånsin läkes mina sår Aldrig är det roligt — Aldrig mer förtroligt Om jag inte Lisa räka får. :,:

sin dörr, stöt sin regel, Hon klädde den blomstrande brudskruden på, Och såg sig ej mått i sin spegel.

Hon fäste det glitter på lockar och arm, Hon fäste det serskildta stycken, Hon prydde sin snöhwita blygsamma barm, Med perlor och ädlaste smycken.

Hon nämde sin brudgum med ömmaste namn, Så säll att hans ankomst förbida; Men hastigt, O! himmel, der restes en hamn, I likdrägten upp wid deß sida.

En dödsskräck i själen på den smyckade for, Deß anda den snart wille dämma; En is i deß ådror: hon kände sin mor, Hon kände deß sorgliga stämma.

Med handen till warning ur swepningen sträckt, Hon sorgligt betraktade bruden Olyckliga dotter, förrädiska drägt, O! ser du ej ormar i skruden.

Af lasterna bäddas din brudliga säng Och sweket skall brudfacklan bära. En bof är din brudgum — hans utklädda dräng Är presten, O! rädda din ära.

Med afskedsfull ätbörd och signande blick Sägs wälnaden åter förswinna; Förstelnad stod dottren och timmen förgick, För'n hon på sig sjelf kunde winna.

Der stod hon så blek, utan stämma och ljud, Men hastigt hon warningen lydde: Slet af sig den smyckade, gäckade skrud, Och fort som för lågorna flydde.

Men Albert, på klockslaget riktigt beständ, Nu kom med den sjelfgjorde presten, Och lättsinnigt smädande war deras skämt, Om denna förrädiska fästen.

Ädmärkt imåtoga förföraren och förgtande stadd: En buſwan är fatt i min finara, Hon wigſcin troor ätlig, hon troor ſör min ſkagt, Den hemlig ei tånge ſkall wara.

Hon fortfor, det ſtadet war mentoft och fromt, Men ſwär war deß bygd mig att winna; Nu ſöste hon ſtuſs ta en tow; når wafſlamma herbar ſig wita.

Den det ej har ſtabat, hon ſkaber litſwadt Hörta= barn af illſta betagen; Höger twor hon, hon bortgid, hopnad hon tnapyt ſid ſram orbet; Den flämtande lampan än hallſtodnad brann, Wid den lag en hand= ſtrift på borbet.

"Förrädare:" flod der, "din affägt är röd, Wed hina nepliga ſtänter; Men hämben ſkall brabba, foſt tångſam och bröd, Förſtå, hina bjeſwuſta tänter."

Nå har ni ſett ſyrten som bugar ſig ner Och tagger ſitt öga til ſtornet, Men ſelar på härsmän och ſwar ba hon ſer Gitt wilbbrad ur ſkottskall på tornet.

Och har ni ſett uſſwen, som yſe om ſitt roſ, Ren tammet med ögonen ſpila, men gnifta med tänbren och ſluſs ta en tow; når wafſlamma herbar ſig wita.

Den det ej har ſtabat, hon ſkaber litſwadt Hörta= barn af illſta betagen; Höger twor hon, hon bortgid,